

Muzeum
Vysoké nad Jizerou

VIZITKY, POZVÁNKY,
HLAVIČKOVÝ PAPIR,
PŘÍTISK OBÁLEK,
LETÁKY, BROŽURY,
PLAKÁTY, BĚŽNÝ
MERKANTIL atd.
LAMINACE, SAMOLEPKY.

Tel./ Fax.: 0432/ 593 163
Mobil 0606 229 129
e-mail friede@krakonos.cz

Radovan Friede, Roprachtice 57, 513 01 Semily

friede
POLYGRAFICKÉ SLUŽBY

TISKÁRNA
TISKÁRNA
TISKÁRNA

! Náklad podle potřeby zákazníka !

VĚTRNÍK

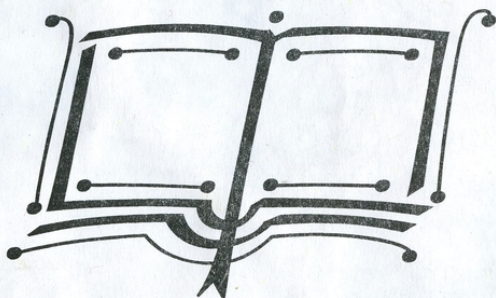
/// - / V
Leden - únor 2001

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 3-4/2001 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 450 ks, cena 10,-Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 2001 vytiskl R. Friede, polygr. služby Roprachtice - tel/fax 0432/59 31 63

Pomocí knih se mnozí stávají učenými
i mimo školu,
bez knih pak nikdo nebývá učený
ani ve škole.

Jan Amos Komenský

ZPRÁVY

z městského úřadu

Hovory S

*Nad tím, kdo říká "udělám to",
vždy zvítězí ten, kdo může říci, "udělal
jsem to".*

A protože město a mnozí obyvatelé zase leccos kladného a prospěšného v tomto období udělali, začneme tím.

Byty

První slibovaný byt na poště byl dokončen a předán. Stalo se tak tajnou volbou na zasedání MZ a byt byl přidělen panu Luboši Preisslerovi a jeho dětem.

V budově muzejního depozitáře byly zhruba dostavěné tři byty, chybí schodiště, aby mohly být práce dokončeny. Ale víc než schodiště chybí finanční prostředky, a tak musely být dokončovací práce pozastaveny.

Depozitář

Knihovna muzea je už také před dokončením. Spodní část, tj. vlastní depozitář, by měla být hotova spolu s bytovkami. To záleží částečně i na mnoha obyvatelích města. Jak, vysvětlím.

Kontejnery pro PET láhve

Tři kontejnery jsou instalovány v areálu ISS, tři žoky v areálu hasičské zbrojnice, jeden kontejner stojí ve Tráči a jeden ve Staré Vsi. Ten ze Sklenavice byl odstraněn, protože sloužil pro všemožný odpad, který

tam nepatří. Žádáme znovu všechny občany: odnášejte prázdné láhve PET do kontejnerů nebo žoků. Nepalte je, ničíte tím ovzduší města. Láhve mohou mít uzávěry, nezáleží na barvě, ale nesmí to být láhve od octa a pracích prostředků. Byla už odvezena jedna tuna (!) tohoto odpadu, což představuje asi třicet žoků.

Internet na MěÚ

Na MěÚ budou pro práci města napojeny na internet dva počítače. Pro občany už funguje internet v městské knihovně. E-mailová adresa Městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou: mestsky.urad@vysokenadjizerou.cz

Socha

Vandalismus některých lidí přesahuje všechny únosné meze. Komu překážela socha sv. Antonína v parku cestou ke hřbitovu? Asi to nebyla práce jedince! Smutné je, že obě sochy, tj. i protější sv. Floriána, byly přihlášeny do seznamu památek, tedy, byly by zrestaurovány v rámci státního památkového fondu.

Kanalizace

Město čekají ještě dodělávky kanalizace. V letošním roce by to měla být ulice Ještědská (pod drogerií) a v příštím roce vilková část ulice Věnceslava Metelky.

Sociální komise oznamuje:

MZ ve Vysokém nad Jizerou projednalo na svém zasedání dne 14. 2. 2001 návrh sociální komise na změnu systému přidělování příspěvku na obědy z veřejného stravování od 1. 4. 2001 pro občany důchodce.

Občan důchodce musí podat písemnou žádost na MěÚ o příspěvek

na stravování a doložit výši důchodu.

Příspěvek 10,- Kč na oběd se poskytuje při důchodu do výše 5 500,- Kč, příspěvek 3,- Kč na oběd při důchodu do výše 7000,- Kč. Při důchodu nad 7 000,- Kč se příspěvek neposkytuje.

Z posledního zasedání MZ ještě dvě zprávy.

Vodovod

Samozřejmě byla řeč o vodě. Přinesli jsme v našem časopise podrobnou informaci o této kalamitě. Debata byla vzrušená, MěÚ odsuzován, že se dost nestará o své povinnosti vůči občanům. Za kalamitu nikdo nemůže, jako nelze nikoho vinit za povodně, zemětřesení, sněhové laviny... Je pravda, že se město musí starat o své obyvatele, ale je také pravda, že obывatelé by měli plnit své povinnosti.

Úhrada poplatků

Je mnoho různých neplatičů, např. podnikatelů v ubytování. Ze 70 subjektů malých, větších i velkých vyrovnalo svou povinnost necelých 50 %. A proto se MZ rozhodlo rozeslat výzvu k úhradě poplatku z ubytovací kapacity a za lázeňský a rekreační pobyt.

Výzva k úhradě poplatku za lázeňský a rekreační pobyt a poplatku z ubytovací kapacity

Vážená paní, vážený pane,
jménem vedení města se na Vás obracím s výzvou, abyste neprodleně splnili veškeré povinnosti vůči městu, které jsou Vám uloženy v souvislosti s

Vaší podnikatelskou činností, tj. poskytováním ubytování za úhradu. Tyto povinnosti zcela přesně vymezuje obecně závazná vyhláška města Vysokého nad Jizerou č. 10/98 o místních poplatcích ze dne 18. 8. 1998 a dodatek k této vyhlášce ze dne 2. 8. 2000.

Abyste se mohli lépe orientovat, dovolujeme si Vám předložit část textu předmětné OZV, který se týká výše uvedené problematiky.

Věříme, že přistoupíte k této výzvě racionálně, bez emocí a s ochotou ke vzájemné spolupráci.

V případě ignorování této výzvy se bude město domáhat svých práv všemi dostupnými zákonnými prostředky ve spolupráci s kontrolním výborem města Vysokého nad Jizerou, živnostenským úřadem a finančním úřadem.

Splnění všech Vašich povinností (oznamovací povinnost, předložení knihy ubytovaných, úhrada poplatků) můžete provést při jedné návštěvě na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou, v kanceláři matrikárky a v kanceláři tajemníka, ve všech pracovních dnech.

*Jindřich Matura, starosta města
Ing. Karel Kellner, místostarosta*

P.S. V případě, že Vám byla tato výzva doručena a Vy nevyvíjíte žádnou činnost, která by podléhala rekreačnímu poplatku a poplatku z ubytovací kapacity, doručte prosím na MěÚ ve Vysokém nad Jizerou Vaše písemné stanovisko, kterým odmítáte tuto výzvu jako neoprávněnou.

Všechno přece děláme pro své město, v němž chceme prožít aspoň částečně svůj život, proč by tedy nemělo být pěkné a čisté, ale musíme se o to snažit všichni.

*Z rozhovoru se starostou zapsala
Ludmila Hnyková*

Výzva Státního okresního archivu Semily

Hledáme legionáře!

Státní okresní archiv Semily si dovoluje obrátit se na váženou veřejnost se žádostí o pomoc při vyhledávání památek po legionářích z 1. světové války. Vaše materiály a podklady by jistě velmi obohatily námi připravovanou publikaci o legionářích semilského okresu, která by měla vyjít koncem tohoto roku. Pokud vlastníte fotografie, dopisy, deníky či jiné záznamy, prosíme Vás o jejich laskavé zapůjčení. Naši legionáři si seriózní pozornost historiků i veřejnosti jistě zaslouží. Se svými dotazy a materiály se obračejte telefonicky, písemně či po dohodě přímo osobně na Mgr. Soňu Římkovou, Státní okresní archiv, Bavlňáská 570, 513 01 Semily, tel.: 0431/62 18 45.

Masarykova městská nemocnice v Jilemnici Zajištění RZP a LSPP v MMN v Jilemnici

Z důvodu nedostatečného financování ZZS (Záchranné zdravotnické služby) a LSPP (Lékařské služby první pomoci) rozhodlo vedení MMN o sloučení těchto služeb s účinností od 5. ledna 2001. Služby budou zajištěny následujícím způsobem:

1. Dispečerské stanoviště: je podřízené okresnímu dispečinku, pracuje v nepřetržitém provozu. Dispečerské stanoviště vyhodnocuje jednotlivé výzvy a rozhoduje o způsobu výkonu přednemocniční péče.

2. V pracovní dny:

A) ZZS zajišťuje nepřetržitým provozem v odpovídajícím složení a vybavení

b) LSPP pro dospělé je zajištěna v době od 17 do 22 hodin v prostorách LSPP a dispečerského stanoviště lékařem ZZS a sestrou dispečerského stanoviště, návštěvní služba bude nahrazena přivezením pacienta na stanoviště LSPP sanitním vozem

c) LSPP pro děti ve věku 0 až 15 let bude zajišťována pohotovostním lékařem dětského oddělení, návštěvní služba bude nahrazena přivezením pacienta na dětskou ambulanci dětského oddělení sanitním vozem.

3. V nepracovní dny:

a) ZZS zajišťována nepřetržitým provozem v odpovídajícím složení a vybavení

b) LSPP pro dospělé je zajišťována v době od 08 do 22 hodin v prostorách

LSPP a dispečerského stanoviště lékařem ZZS a sestrou dispečerského stanoviště, návštěvní služba bude nahrazena přivezením pacienta na stanoviště LSPP sanitním vozem

c) LSPP pro děti ve věku 0 až 15 bude zajišťována pohotovostním lékařem dětského oddělení, návštěvní služba bude nahrazena přivezením pacienta na dětskou ambulanci dětského oddělení sanitním vozem. Výkon sloučených služeb LSPP a ZZS bude probíhat ve zkušební době od 5. ledna 2001 do 31. března 2001. Po vyhodnocení tohoto období bude s definitivní platností rozhodnuto o způsobu zajištění LSPP a RZP.

MUDr. Jiří Kalenský, ředitel MMN

Ze života církve

Velikonoční zamyšlení

Vstoupili jsme do nového století i tisíciletí a před mnohými z nás zůstává otázka, co nám tento čas přinese, jaká budou léta, která jsou před námi. Do nového století vstupuje spolu s vámi i církev československá husitská. Sbor Karla Farského ve Vysokém nad Jizerou v uplynulém roce oslavil 75 let své existence. Sedmdesát pět let je průměrná délka jednoho lidského života, čas, který je nám většinou daný od našeho narození až po úmrtní lože. Z hlediska věčnosti, o které církev svědčí a k níž

chce směřovat, je to však zanedbatelný časový úsek, pouhý závan větru v proudu dějin. Jsme v době, kdy i v církvi znovu přemýšlíme o své budoucnosti. Jsme na ni dostatečně připraveni, jaké poselství a jaký odkaz předáme těm, kteří přijdou po nás, v jakém stavu zanecháme tuto církev příští generaci?

Většina z našich věřících byla pokřtěna a přijata do církve v čase jejího největšího vzestupu. Pamatují si dobu, kdy náš Sbor byl malý po tak početný zástup, který se scházel neděle co neděle okolo Stolu Páně ke slyšení Božího slova. Když však dnes procházím členskou matrikou, zjišťuji, že nás československých husitů není zase tak málo, jak by se snad mohlo zdát podle průměrné účasti na bohoslužbách. Tři sta čtyřicet žen, mužů a dětí je totiž téměř 40 % všech obyvatel našeho města. Statistika hovoří o tom, že křesťanů musí být v daném místě alespoň deset procent, aby mohli výrazně proměnit jeho tvář. Nikoli však křesťanů matrikových, kteří se matně a ještě s obtížemi rozpomenou na jméno své církve, ale skutečně věřících a v církvi zakotvených lidí, jejichž víra nezůstává jenom v mysli nebo na papíře. Kolik takových je z toho počtu tři sta čtyřiceti? To zůstává otázkou. Do jaké míry každý z nich přispívá do společenství své církve československé husitské ve Vysokém nad Jizerou? Kdy naposledy navštívil Sbor, který má být jeho duchovním domovem? Co udělal pro lepší budoucnost této církve? Možná právě nadcházející velikonoční svátky

mohou být opět příležitostí k přemýšlení o duchovním základu života.

Po mnohaleté stagnaci a úpadku se zcela prokazatelně obnovila a vzrůstá práce s dětmi a mládeží. Údaje o počtu dětí, které docházejí na faru či do školy na výuku náboženství, hovoří samy za sebe. Upozorňujeme nejenom rodiče dětí, které byly pokřtěny v našem Sboru, že duchovní správa vyvíjí celou řadu aktivit, týkajících se práce s dětmi. Patří mezi ně nejenom pravidelná výuka náboženství v několika skupinách ve škole, ale i další celotýdenní aktivity pro děti, např. modelářský kroužek, dětský klub, jarní a podzimní výlety, mikulášská besídka v Praze, návštěvy zajímavých míst v okolí Vysokého atd. Zjišťujeme, že vedle aktivit sportovních oddílů a školy jsme jedinou organizací, která se v našem městě soustavně věnuje práci s dětmi a mladou generací. Žádná z těchto aktivit není vyhrazena pouze úzkému okruhu členů církve, nýbrž je široce otevřena každému, kdo má zájem a záleží mu na tom, jakým způsobem jeho děti tráví svůj volný čas. Na adresu našich "církvníků" musím naopak s politováním konstatovat, že až na velmi vzácné výjimky nejví o naši práci vůbec žádný zájem!!

Náš Sbor postupně znovu nalézá svou ztracenou krásu. Přijďte, se podívat a uvidíte, že přesto přese všechno církev československá husitská ve Vysokém nad Jizerou stále žije. A jsem přesvědčen, že bude žít i nadále.

David Frýdl, farář ČČSH ve Vysokém nad Jizerou

Pořad velikonočních bohoslužeb ve Sboru Karla Farského

Květná neděle 8. 4. - bohoslužba od 10 hodin

Zelený čtvrtek 12. 4. - velikonoční paschální stolování na židovský způsob s hodem beránka od 16 hodin

Velký pátek 13. 4. - pašijová pobožnost od 16 hodin

Bílá sobota 14. 4. - křestní bohoslužba od 16 hodin

Hod Boží velikonoční 15. 4. - bohoslužba od 10 hodin

Velikonoce

Letos připadají na polovinu dubna. Počítá se šest neděl od masopustního úterý. To bylo letos 27. února. Květná neděle je 8. dubna, Škaredá středa 11. dubna, Zelený čtvrtek 12. dubna, Velký pátek 13. dubna, Bílá sobota 14. dubna a hlavní dva svátky, Hod boží velikonoční a mrskané pondělí, 15. a 16. dubna.

Velikonoce patří mezi nejdůležitější křesťanské svátky, neboť připomínají smrt a vzkříšení Ježíše Krista. Pro věřící i ateisty společně však mají ještě další význam - oslavu příchodu jara a s tím spojené lidové tradice, které byly v minulosti velmi bohaté a pestré. Naši předkové přikládali Velikonocům patričníou důležitost a vážnost. Věřili, že pokud důstojně přivítají jaro a u přírody "si to nerozházejí", dočkají se bohaté úrody. Oslavy rozhodně neznamenaly

přehnané nakupování a chvat, naopak byly skromné, ale přesto radostné. V dnešní době, poznamenané neustálým spěchem, nám většinou zbyla jen malovaná vejce, mnohdy zdobená obtisky, pomlázka a nepříliš tradiční čokoládový zajíc.

Dříve se k barvení vajec používala pouze přírodní barviva. Krásně červené kraslice, které k svátkům jara neodmyslitelně patří, vznikla obarvením ve vývaru z červené řepy. Žluté zbarvení se získávalo z květů šafránu nebo vyvařených listů petržele. Nahnědo se vejce barvila pomocí cibulových slupek. Z vrby se nepoužívaly jen proutky na pomlázku, ale i kořeny k získání černého barviva. Kdo měl rád fialovou, použil plody černého bezu. Modrá barva vyjadřuje smutek, proto se podle tradice na kraslicích neměla objevovat.

Zvon nebyl jen symbol vánočních svátků, ale také významný atribut Velikonoc. Vždyť se říká, že zvony odlétají do Říma. O častém výskytu zvonů a zvonků v souvislosti s Velikonocemi se můžete přesvědčit na krásných starých velikonočních pohlednicích.

Na Boží hod velikonoční měla rodina sníst jedno vejce společně. To proto, aby držela pohromadě. Jinak se vejce zdobila, upravovala a jedla na tisíc způsobů, podle toho, jaké tradice se v kraji udržovaly.

lh

Zprávy z muzea

Zpráva o činnosti muzea za rok 2000

Provoz muzea

Provoz muzea zajišťovali Vladimír Hladík a Jana Vaváčková, od 1. září tu začala pracovat také Alice Sládková, přičemž dosavadní počet pracovních hodin zůstal zachován, změnily se pouze úvazky. V době dovolených o letních prázdninách brigádnicky vypomáhal Michal Jakl, který mimo to v rámci studijní praxe zde trdil staré tisky a část staré knihovny uložené v depozitáři.

Návštěvnost

Muzeum v loňském roce navštívilo 10 577 osob.

Výstavy

V lednu ještě pokračovala výstava grafiky Bohuslava Doležala v galerii. V dubnu až červnu patřila galerie fotografiím z Nepálu a Indie Leoše Holubce. (Vernisáž výstavy Nepál - Indie proběhla 8. dubna.) V červenci a srpnu se vystavovala keramika, obrazy a sušené květy Heleny Fügnerové, Marcely Baštové a Markéty Vajsové. Studenti Vyšší odborné školy z Jablonce nad Nisou se v galerii prezentovali svými malbami v září. Ke Krakonošovu divadelnímu podzimu byla připravena výstava karikatur Dušana Grombříka z divadelního prostředí, kovových, dřevěných a skleněných šperků Miroslavy a Kateřiny Řezníkových, Adély Bohuslavové a Heleny Štěpánkové. (Vernisáž se uskutečnila

14. října.) Ve výstavní místnosti v přízemí až do února pokračovala výstava Velikonoc a jarní hry dětí, v jejímž rámci členky Klubu lidové tvorby předváděly malování kraslic a výrobu ozdobných předmětů z vízovického těsta. (Později - od 18. do 21. července - předváděly pletení, háčkovanou krajkou a výrobu figurek ze šustí, slané těsta a jiné techniky.) Současně tu byla výstavka dřevěných hraček Mgr. Hoffmanna z Bozkova. V květnu a červnu byla v místnosti výstava mediálních kreseb. Nejdelší a nejpracnější přípravu si vyžádala retrospektivní výstava Vysocko za posledních sto let, kterou mohli návštěvníci zhlédnout v červenci až prosinci. Část místnosti byla věnována 140. výročí narození dr. Karla Kramáře.

Restaurátorská činnost

V průběhu roku bylo zrestaurováno dvacet kusů dřevěných figurek do betléma, tři modely chalup, sošky a podstavce pod ně, stará alba pohlednic a staré zbraně. Ing. Josef Hejral provedl pravidelnou údržbu pohyblivého Metelkova betléma. V průběhu roku bylo z muzea bohužel odcizeno několik exponátů. V souvislosti s tím byla zavedena tato opatření: zajistily se vitríny proti otevření a na MK ČR byla odeslána žádost o přidělení finančních prostředků na instalování kamerového systému ochrany muzea.

Práce na expozicích

Hudební nástroje byly přemístěny do uzavřené vitríny, bylo započato s přípravou ochrany loutek a chodícího

betléma. Dokončila se instalace staré horské světnice. Nově byla nainstalována expozice "sondergerichtu" a rozšířen seznam padlých a umučených.

Opravy a údržba budovy

Byl vyměněn bojler a zadán projekt vnitřního osvětlení.

Spolupráce s ostatními muzei a institucemi

Pro vysoký Ski klub byla v divadelní budově Krakonoš 28. dubna instalována výstavka lyžařství při příležitosti vyhlášení ankety Král bílé stopy.

Reklama a propagace

K propagaci bylo používáno pět druhů letáčků, nově byly vytvořeny tři vycházkové okruhy, čímž se jejich počet rozšířil na čtyři. Prostřednictvím těchto letáčků jsme se prezentovali na výstavě Regiontour v Brně. Bylo vymyšleno logo pro muzeum, a to Vlastivědné muzeum Vysoké nad Jizerou - okno do minulosti (včetně grafického zpracování). Byly vytištěny i dopisní papíry s touto hlavičkou.

Příprava na přemístění staré knihovny do muzea

Našemu muzeu byl Národním muzeem v Praze nabídnut nábytek - knihovna dr. Karla Kramáře, celkem 26 skříněk dočasně uložených v depozitáři v Křinci.

Badatelské a studijní návštěvy

Byly zaměřeny na historii Vysokého, Nistějku a Návarov, historii škol v okolí, počátky lyžování, spiritismus, osudy letců za druhé světové války, staré fotografie a pohlednice, okupaci,

odboj, druhou světovou válku, povídky z Vysocka Kamily Viplerové, paměti vysockých rodáků, betlémy, podmalby na skle a písně. Veškeré archeologické nálezy, většinou uložené ve sklepech a nezapsané, odborně zpracoval včetně zobrazení a připravil k zapsání do inventárních knih PhDr. Jan Prostředník.

Akviziční činnost

Kromě grafického listu B. Doležala jsme získali dalších 45 sbírkových předmětů, např. kolébku, staré dámské spodní prádlo zdobené výšivkami, dámské klobouky z třicátých let 20. století, stůl s brusem na sklo a na lisování skla, figurky Krakonošů, betlém a hračky.

Další činnost

Bylo započato s fotografováním vysockých domů pro zpracování jejich historie. Také byla zajištěna fotodokumentace kdysi stržených, nyní nově postavených soch - Panny Marie na náměstí ve Vysokém a sv. Jana Nepomuckého v Tříči - a zahájena spolupráce s nově založenou občanskou iniciativou na vydání knih Sousedské hry, slovníky vysockého nářečí, Viktor Dyk a Vysocko, Paměti truhláře Františka Róna a Jan Bahenský od Františka Vodsedaálka.

Inventarizace

Pokračovala po celý rok 2000, jedná se o inventarizaci, kontrolu na inventární knihy, event. návrhy na vyřazení - likvidaci a zápisy do PC. Byly inventarizovány zbraně, svítidla, mediální kresby, obsah tří truhel pod betlémem, tří skříní a

prádelníku na přístřešku, cca 800 kusů. Do počítače jsou zapisovány předměty trojrozměrně, stará knihovna, výtvarná díla, rukopisy, alba, mince.

Jana Vaváčková

Víte, že . . .

v galerii Vlastivědného muzea ve Vysokém nad Jizerou máte po celý duben a květen možnost putovat za krásami domova v obrazech a kresbách Josefa Charouska a ve výstavní síni v přízemí nahlédnout do prádelníků našich babiček? Jste srdečně zváni.

Slávka Hubáčiková začala 1. února zkoušet hru "Vzbouření v ústavu šlechticů". Premiéra by se měla konat o letošních Vánocích. Tak buďte v očekávání a těšte se!

prodejna paní Fišerové Květinka byla přebudována, rozšířena a je další ozdobou Vysokého. Přibyl nám tu tak obchod, který může soutěžit s podobnými ve velkých městech.

Česká pošta, a.s. a Československá obchodní banka, a.s. divize Poštovní spořitelna
si Vám dovolují učinit nabídku a podat Vám informaci ohledně služeb Poštovní spořitelny.
Jedná se o **Postžirový účet** a další doplňkové služby.
Účet je určen pro fyzické osoby a zajišťuje běžný platební styk - zaslání mzdy, sociálních dávek (důchod), platba SIPO, pojistek, telefonu atd. Předností účtu je platební karta **MAXkarta**, která je vydána k účtu zdarma.

Založení účtu: zdarma

Vedení účtu: zdarma

Zaslání výpisu: 8,- Kč (měsíční frekvence)

Úročení zůstatku: od 1 % do 3 % dle výše zůstatku

Platební karty: MAXkarta (pro výběr na poště, z bankomatu, platba u obchodníka, výběr a platba v zahraničí)

Základní poplatky:

Položka: 3,- Kč

Výběr: 2,- Kč

Vklad: zdarma

Převody: 3,- Kč

Trvalý příkaz: zdarma

Změna trval. příkazu: 10,- Kč

K postžirovému účtu si můžete zřídit následující dodatkové služby:

* **Phonebanking** - zjišťování zůstatku po telefonu (tato služba je zcela zdarma)

* **Kontokorent** - možnost povoleného přečerpání účtu od 5.000,- až do 20.000,- Kč (zvýhodněná úroková sazba)

* **GSM banking** - tato služba umožňuje ovládání Vašeho účtu pomocí mobilního telefonu

* **Spotřební úvěr** - doba splatnosti 1 rok, bez zajištění a s navýšením jen o 7 % - doba splatnosti max. 7 let, zajištění, úrok. sazba 13,5 - 14,5 %

Bližší informace obdržíte na všech poštech.

Těšíme se na budoucí spolupráci.

Vaše Poštovní spořitelna

Poštovní spořitelna

Školní okénko

MŠ

Zimní zprávičky z naší školičky

Na měsíc leden jsme plánovali co možná nejčastější zdokonalování lyžařských dovedností u všech našich dětí. Ale sněhové podmínky nám nebyly příliš nakloněny. Výjet na lehčí běžecké tratě se nám podařilo až poslední týden v lednu.

V závěrečných lednových dnech už ale stoupá počet chřipkových onemocnění, a tak ani nám se nevyhnulo opatření OHS Semily, která doporučila uzavřít MŠ.

Provoz byl obnoven 12. února, a to nám již budoucí školáci sdělovali své dojmy ze zápisu do 1. ročníku základní školy.

Dva dlouhé týdny jsme čekali na sníh, abychom mohli ještě lyžovat. Snad sám Krakonoš se nad námi ustrnul a poslal nám větší sněhovou perinu, abychom ty pády na zatečích tolik nepocítili. Práli bychom si alespoň ještě jeden týden takových dobrých podmínek, aby se co největšímu počtu dětí podařilo své lyžařské dovednosti maximálně upevnit.

Přišel březen a doporučil nám, ať "za kamna vlezem". Pohádkový Honza také nevydržel dlouho za pecí, a tak se i my vydáme "trochu do světa" za kulturou. Čeká nás výlet do Jablonce nad Jizerou, kde v tamním kulturním domě herci divadla DRÁK z Hradce

12

Králové uvedou pohádku "Všechno lítá, co peří má". Ve dnech následujících přijede malé divadélko z Liberce přímo do prostor MŠ a předvede pohádku "O perníkové chaloupce". Máme se tedy nač těšit. A potom? Už budou za dveřmi Velikonoce! A budeme chystat velikonoční "parádu".

Přejeme všem jarní svátky plné sluníčka.

Za kolektiv MŠ Eva Klimová

ZŠ

Kdo k nám přišel na besedu

Opět jsem zalistovala kronikou a zavzpomínala na osobnosti, se kterými se žáci naší školy setkali a rozšířili si tak znalosti z přírodovědných předmětů, zeměpisu, sportu a kultury.

Příroda je oblast, která děti vždy zajímá. Měly by znát především svůj kraj, a proto naši školu navštěvovala pracovnice Krkonošského národního parku a nyní naše učitelka Jára Haklová. Velmi zasvěceně a poutavě dětem vyprávěla o flóře a fauně Krkonoš, promítala diapozitivy a vedla je k lásce a ochraně přírody. Ne všichni mohou navštívit vzdálené země. Vždy více působí, vypráví-li o nich člověk, který tam byl. Své zážitky z výzkumných cest dětem přiblížil vyprávěním a promítáním pan dr. Sláma. A tak se jeho prostřednictvím děti seznámily s vegetačními pásmy, s nádhernými národními parky Afriky, se státy Oregon a Peru, se Sibiří i Saharou.

Velice zajímavá byla beseda s názvem *Cesty Hanzelky a Zikmunda*. Pan Pýcha (bratr našeho pana učitele) jim zase vyprávěl o tom, jak si uskutečnil svůj sen a cestoval po Indii. Slečna Zaplatilková besedovala se žáky o svém pobytu v Austrálii a na Novém Zélandě. Naše bývalá žákyně Daniela Hejzlová se podělila s dětmi o své zkušenosti z ročního pobytu v Anglii a další bývalá žákyně Lenka Marková jim přiblížila Expedici Špicberky. Již dvakrát u nás byl pan Záleš a předvedl dětem, že i draví ptáci se dají ochočít. Z této produkce si děti odnesly i mnoho poznatků o životě dravců a jejich významu v přírodě.

Všichni si pamatujeme pohádku Pavi král. Představitel hlavní role herec Petr Svoboda besedoval s našimi žáky v roce 1991. Vánoční krkonošské poudačky vyprávěla paní Slávka Hubačiková, pozvání přijala i spisovatelka Marie Kubátová, režisérka Věra Šimková-Plířová a herec Jan Kanyza. Na příjemné chvíle strávené v jejich společnosti budou děti dlouho vzpomínat. O svém přátelství se spisovatelem Bohumilem Hrabalem vyprávěl zákum pan Ivo Vodsedálek. V říjnu 1995 se byli žáci podívat na natáčení filmu *Zapomenuté světlo v Roprachticích* a doplnili si tak učivo literární výchovy. V rámci divadelní přehlídky navštívila školu paní Libuše Erbošová a novinář dr. Boris Riegler.

Nezapomenutelné a velmi působivé bylo vyprávění paní Jany René Friesové, která prožila část dětství v koncentračním táboře a citlivě dětem

přiblížila útrapy židů za 2. světové války.

V únoru 1998 se žáci osobně seznámili s členkou olympijské výpravy v Naganu Janou Šaldovou, která jim zodpověděla dotazy a podělila se s nimi o své zážitky na olympijských hrách.

Pan inženýr Truhlář, učitel autoškoly, přednášel dětem o pravidlech silničního provozu.

Život přináší i mnohá úskalí, na něž musí být děti připraveny a měly by vědět, jak jim čelit. Proto chodí do školy pravidelně pan Radim Pochop - okresní protidrogový preventista. Žáci 8. a 9. třídy navštívili protidrogové centrum LOCUS v Liberci, kde měli příležitost besedovat s dívkou, která propadla drogám a zde se snaží svou závislost překonat. Stále více se společností potýká s kriminalitou mládeže. O tom, kam až se mohou mladí delikventi dostat, vyprávěla dětem paní Havlová, kurátorka ze semilského OÚ. Většina lidí zná atmosféru soudních síní jen z vyprávění nebo z televizní obrazovky. Naše děti (9. třída) jezdí každý rok k Okresnímu soudu v Semilech, kde sledují, jak probíhá soudní přelíčení ve skutečnosti.

Věřím, že setkání se zajímavými lidmi obohatí vědomosti dětí a je pro ně neuvěřitelným zážitkem.

*Drahostava Nýdrlová,
ředitelka školy*

Rozhovor se spolužákem Jaroslavem Vyskočilem, který se zajímá o astronomii

Na začátek asi příhodná otázka - Jak ses k tak netypickému koníčku dostal a jak dlouho se o astronomii zajímáš?

Velmi rád jsem četl knížky o astronomii a později jsem se chodil dívat na noční oblohu a tím to vlastně začalo. O astronomii se zajímám už asi čtyři roky, ale o astrofyziku teprve jeden rok.

Jaký je vlastně rozdíl mezi astronomií a astrologií?

Astronomie se zabývá pohybem těles po obloze (kde se například na obloze nachází Slunce, planety, planety...) a astrologie se zabývá předpovědí toho, co se dotyčnému člověku stane, jaké bude mít štěstí či neštěstí atd.

Proč sis vybral právě astronomii?

Astronomii jsem si vybral proto, že je velmi zajímavé pozorovat pohyby těles na obloze a také pozorovat dalekohledem různé planety, mlhoviny, galaxie atd. Vesmír je vlastně vše, co nás obklopuje, a to je opravdu neskutečné.

Kluci tvého věku se většinou zajímají o auta, motorky... máš i jiné zájmy než astronomii?

Mám samozřejmě i jiné zájmy, k nimž

patří hlavně matematika a fyzika, protože jsou velmi důležité a potřebné k astrofyzice. Mimo jiné se zajímám o biologii a chemii.

Něco pro vědění chtivé - Jak daleko je od nás k nejbližší hvězdě?

Proxima Centauri je od Země vzdálená asi 4,3 světelného roku. A jen tak pro zajímavost - klasickým raketoplánem bychom k ní letěli asi 170 000 let.

Z asi kolika hvězd se skládá celá Mléčná dráha?

Naše celá galaxie obsahuje asi 100 miliard hvězd a kromě nich mezihvězdnou látku a kosmické záření.

Navštívil jsi už nějakou hvězdárnu?

Ano. Navštívil jsem planetárium v Praze a hvězdárnu v Ondřejově. Mimo to jsem navštívil také soukromou hvězdárnu pana Mazance v Železném Brodě.

Jaké jsi měl pocity při pohledu na něco tak krásného, jako je hvězdná obloha?

Bohužel jsem všechny hvězdárny navštívil ve dne, a tak jsem neměl příležitost pozorovat noční oblohu přímo ve hvězdárně.

Máš nějaké životní heslo, které uznáváš, a má něco společného s astronomií?

Životní heslo jako takové přímo nemám, ale mám určité vzory a životní plány, kterými bych se chtěl v budoucnu řídit.

Myslíš, že se o astronomii budeš zajímat stále, nebo je to jen přechodná záležitost?

Zatím nevím, jestli se budu věnovat astronomii nebo astrofyzice profesionálně, protože se učím prvním rokem autoelektrikářem. Hvězdná obloha je mým velkým koníčkem.

Přeji ti, aby ti všechno vycházelo, a děkuji za rozhovor.

Rozmlouvala Veronika Votočková, O3A

Co vidíme na březnové obloze

Na březen připadá největší elongace Merkura (úhlová vzdálenost od Slunce). Je viditelný ráno před východem slunce. Prostým okem hledíte jasnou, lehce narůžovělou "hvězdou". V malém dalekohledu se jeví jako malý disk.

Letošní rok je velmi příznivý pro pozorování Venuše. Je viditelná po západu slunce, blízko jihozápadního obzoru, celkem vysoko nad obzorem. Na obloze ji nemůžete přehlédnout. Svítí velmi jasně.

Mars spatříme na ranní obloze u jihoovýchodního obzoru a vrcholí před východem slunce. V dubnu svítí Mars ve druhé polovině noči. Na obloze se jeví jako malý červený bod, ale i přesto ho lehce nalezneme.

Jupiter a Saturn jsou viditelné takřka ihned po setmění. Pobývají blízko vedle sebe. Kolem 18. až 19. hodiny jsou velmi vysoko nad obzorem.

Zapadají někdy v noci. Jupiter je na obloze jasnější než jakákoliv hvězda. Jasnější je pouze Venuše a Měsíc. Obvyčejným dalekohledem uvidíte čtyři měsíce Jupitera (Io, Europa, Ganymedes, Callisto). Saturn svítí na obloze klidným nažloutlým světlem. Jeho prstenec odhalí už malý dalekohled.

Uran a Neptun jsou v březnu nepozorovatelné. Planeta Pluto se celý rok pohybuje v souhvězdí Hadonoše. Abychom ji spatřili, potřebovali bychom velký dalekohled.

V zimním období hledíte Polárku ve 21 hodin. Stojí vám přímo nad hlavou. Otočte se na jih a najdete Orion pomocí tří hvězd v rovině jeho opasku. (Orion najdete lehce, jelikož zabírá poměrně velkou část na obloze.) Pak opasek Oriona použijte jako šipku ukazující směrem doleva dolů a najdete Síría, nejjasnější hvězdu oblohy. Pokud se na Síría bedlivě podíváte, zjistíte, že velmi rychle kmitá a mění své barvy.

Hvězdotupa Plejády (Kuřátka) se nachází někde mezi Jupiterem a Saturnem. Okem uvidíte asi šest drobných hvězd velmi blízko sebe. Chcete-li někdy pozorovat noční oblohu, učíte tak teď v zimě, dokud je obloha nejčistší, tudíž jsou nejlepší pozorovací podmínky.

Jaroslav Vyskočil, A1E

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Deník o jždě a putování Dony Lucie d'Alvadorez, Lorda Fancourta Babberleye a jejich přátel od překvapení k překvapení aneb od soboty k sobotě přes osady v zemi české i moravské aneb od dubna k dubnu 2372 kilometry a možná i víc

Jest tomu vskutku tak. Dona Lucia d'Alvadorez k nám z pravlasti opic zavítala poprvé 15. dubna loňského roku a od té doby projela celkem 24 měst, městeček, vesnic a více a chystá se navštívit další. Představena publiku i svému povedenému synovci byla již osmadvacetkrát.

Kde na to vše tato úctyhodná dáma bere elán a energii? V maličkostech, které ovšem zastíní problémy s neustálým kočováním.

Relativně volné soboty a neděle, během nichž se většinou stíhá to, co všední dny nahromadí, padly za obět balení scény, příjždění, stavění, opětnému balení, několika zcizeným minutkám spánku, než se zase pojede dál, pak překlenout pracovní týden a v pátek všechno zopakovat. To vše parta sehraných lidí obětuje pro moment, kdy se ozve potlesk a smích tří stovek lidí v sále nebo když se dokonce celé divadlo postaví, jako tomu bylo v Litoměřicích. Snad každý, kdo stál na jevišti, tuto "drogu" zná.

A pak jsou tu také okamžiky, ve

kterých se člověk zprvu pořádně zapotí, ale s odstupem času se jim směje. Každý jistě ví, že rozměry našeho Lorda Babberleye alias "tetičky" nejsou právě malé. Z toho také plyne velikost "její" garderoby. Jednou, bylo to cestou ze Semil do Libice, se však stalo, že "tetička" zapomněl své šaty v Semilech na radnici. Ale hrát se muselo a veřejné pohoršení budit nechtěl, a tak Charlie představil svou "tetu" ve vypůjčené noční košili. Jindy zase nebyl věřit nebo košile, ale hrálo se dál... Sluší se za to poděkovat. Jen za tmy záři hvězd a aby ty herecké mohly zazářit, jsou k tomu zapotřebí technici, nápovědy a zvláště funkční inspicie. Těm všem a také jejich tolerantním rodinám Lord Babberley děkuje a Dona Lucia slibuje, že hned po dozkoušení dalšího divadla a prázdninách se s vysokým publikem přijde ještě jednou pozdravit, poděkovat za pohostinství a rozloučit. Nezbyvá než se těšit.

Na základě rozhovoru s Jiřím Pošeprným, přítelem Lorda Fancourta Babberleye, napsala Daniela Hejralová

Napsali o nás

Vysokých Charleyova teta: další vavřín

Lomnice nad Popelkou - S nejlepším představením přijeli na postupovou přehlídku pojizerských

ochotnických souborů do Lomnice nad Popelkou vysocí divadelníci. Jejich inscenace Charleyovy tety od Jevana Brandona-Thomase zaujala v sobotu porotu natolik, že soubor Krakonoš z Vysokého nad Jizerou doporučila k přímému postupu na národní přehlídku do Třebíče. Komedie o převtělení muže v senzační tetičku se v podání ochotníků z hor nedočkala uznání poprvé - už na loňské přehlídce ve Vysokém soubor zazářil. A pověst o kvalitě inscenace se ostatně dávno před verdiktem lomnické poroty rozšířila po celém regionu.

"Letos chodilo na představení méně lidí než vloni, ovšem to neplatilo pro vystoupení Vysokých. Při Charleyově tetě bylo v hledišti plno," potvrdil za pořadatele festivalu Ladislav Kubát. "I cenu za nejlepší mužský herecký výkon si odvezli - nejvíce se totiž porotě líbil právě Jiří Pošeprný v roli Charleyovy tety."...

Martina Komárková, MF DNES, 12. 3. 2001

Dětský maskarní rej

Je první březnová sobota a velký sál divadla Krakonoš se začíná plnit hrdiny dětských příběhů a pohádek. Zorro se smířil se Supermanem, Pipi Dlouhá Punčocha přišla i s Anikou a Tomym, princezny se nechaly svádět piráty, bandity i vodníky, mezi tím vším řádilo pár klaunů, čarodějnic,

berušek, muchomůrek, svou noční směnu si přehodila i Bílá paní a náde všemi bdělo pár vskutku ostrých šerifů. Večer se z nich zase stanou Honzíkovi a Janičky, Jakubové a Moniky, zkrátka děti, ale v tento okamžik začíná jejich maskarní rej a mohou být čímkoliv. Každý z nich si chce hrát a rádit a během soutěží si vysloužit žvýkačky či tužku s Disney motivem, které pro tento účel věnovali manželé Peškovi a pan Králík. Mezi písničkami berou děti útokem i zásoby limonád, zákusků a hranolků, balónková směna nestačí foukat a všichni přítomní dělají vše, co je v jejich silách, k všeobecné spokojenosti.

Myslím, že se sluší poděkovat všem z DS Krakonoš, kteří dětský maskarní rej zrealizovali, šikovným žákyním místní ZŠ za předtančení, panu starostovi za finanční příspěvek MěÚ a panu Pošeprnému, který se zřekl honoráře a tři hodiny nepustil děti z tanečního parketu. Také děkujeme rodičům, kteří své ratolesti přivedli nebo pomáhali při výrobě masek.

Letošní maskarní bál je sice za námi, ale již dnes se můžeme těšit na ten příští.

Za DS Krakonoš Daniela Hejralová

Vyhlídková cesta od parku k Marinkovu kříži

Potěšila mě zpráva uveřejněná v minulém čísle Větrníku, že se uskutečňuje to, o co jsem se po léta bez úspěchu snažil: zřídit z cesty od

parku k Marinkovu kříži, která před časem zoráním už téměř zanikla, vyhlídkovou alej s lavičkami.

Podle zprávy ve Větrníku se město Vysoké zapojilo do akce Strom tisíciletí. Kromě několika stromů v parku bylo vysázeno 15 jeřábů jedlých při cestě od parku k Marinkovu kříži. Podle sdělení pana starosty tam má být pořízeno i několik laviček. To všechno jistě ocení mnoho občanů Vysokého i jeho návštěvníků.

Vzpomínám si, jak na počátku této cesty bývala lavička, kterou si pro jedinečný pohled na Krkonoše, zejména pro nás tak typický Kokrháč, oblíbil spisovatel Zdeněk Rón. Říkali jsme jí proto Rónova. Kdyby se toho dožil, jistě by ho potěšilo, že při této cestě jsou vysázeny právě jeřáby, které na jaře bíle kvetou, na podzim se rdí hrozny červených jeřabin, jež jsou v zimě potravou ptákům.

Když ulice kolem rodného domu Zdeňka Róna byla pojmenována podle malíře Jaroslava Skrbka, bylo by vhodné nazvat cestu k Marinkovu kříži Vyhlídkovou cestou Zdeňka Róna. Jistě by si to zasloužil.

Václav Lukáš

Okénko podnikatelů

**Vysocká gastronomie
aneb Kde se pivo pije, tam se
dobře žije**

V posledních osmi až deseti letech se

ve Vysokém nad Jizerou mnohé změnilo, a to k dobrému, i když... Ale to nechme, k tomu se dostaneme později.

V rámci tržního hospodářství vznikaly pomalu ale jistě nové obchody, jako jádra ze skořápek se začaly vylupovat, nové a opravené domky, podniky, došlo konečně i na komunikace a květinovou výzdobu. Zvýšil se turistický ruch, ale s přibývajícím hosty přicházely i stížnosti na nedostatek restauračních zařízení a na dobu jejich provozu.

Se začátkem třetího tisíciletí se i tato situace konečně vyřešila. Dnes máme ve městě deset zařízení restauračního typu, na těch necelých tisíc Vysočáků je to až moc, ale hosté si nebudou moci stěžovat (i když se vždycky někdo najde, to bychom ani nebyli "holubičí slovanské povahy"). Myslím si, že deset "hospod" je na Vysoké hodně, ale naštěstí jsou naprosto různého charakteru, a tudíž pro různé skupiny a typy lidí podle záliby, prostředí, sociální situace atd.

Prošla jsem všechny a pokusím se je co nejstručněji charakterizovat. Vezměme to z jihu na sever.

U Albíny

První hospoda, na kterou narazíte, se jmenuje U Albíny, majitel Josef Kučera, Vysočák, i když bydlí ve Sklenářicích. Jeho podnik je nefalšovaná česká hospoda oblíbená u všech pivařů, kde se úspěšně i méně úspěšně řeší (a vyřeší?) i obtížné problémy města. Škoda že tam nezasedají páni radní i oficiálně, určitě by to bylo zajímavější a živější než na zasedáních MZ. V roce 1997 byla

otevřena, o provoz se starají především členové rodiny a jedna zaměstnankyně, otevřeno je denně kromě pondělí, od 14. 30 dokud jsou v hospodě hosté. Sortiment jídel a nápojů se mění s poptávkou a pivo na přání je Budvar, Radegast a Gambrinus.

U Fejklů

Pojďme dál na náměstí. Po pravé straně je nejprve restaurace a cukrárna U Fejklů. Otevřena je jen v sezoně, tj. od května do skončení divadelní přehlídky Krkonošův divadelní podzim. Podnik vede paní Alena Fejlková.

Morava

Několik desítek metrů nás dělí od hotelu Morava. Vystřídal už řadu vedoucích, majitelů i personálu. Je vhodný zejména pro žákovské zájezdy a rodinné rekreace s dětmi, je cenově přístupnější pro méně náročné zákazníky. Hotel si pronajala paní Blanka Fryčová a je v provozu od 1. května 2000. Je to hotel III. cenové skupiny, má 58 lůžek, ustulů je 100 míst. V hotelu je také restaurace, nekuřácká jídelna a společenská místnost. Nabízí bohatou domácí kuchyni, v budově je i samostatná pivnice.

Česká spořitelna

Přes ulici je budova České spořitelny, jejíž ústředí v Pardubicích (nyní v Praze) postavilo v místech bývalého hotelu Mařatka školící zařízení pro zaměstnance spořitelny s restaurací, fitcentrem a saunou. V loňském roce se Česká spořitelna vzdala vedení tohoto zařízení a smluvně je pronajala paní Lucii Nesvadbové. Perfektně a přitom útulně zařízená restaurace je nyní otevřena široké veřejnosti od

pondělí do pátku. Pro víkendy je rezervována hotelovým hostům a pro objednané akce uzavřených společností (svatby, oslavy atd.). Hotelová část je vybavena zcela moderně i pro náročné hosty, má 65 lůžek, možnost polopenze i celodenní penze.

Na Růžku

Přejdeme silnici ke Staré Vsi a ocitneme se v další hospodě Na Růžku. I ta vystřídala řadu majitelů a nájemců, nyní patří podnikateli z hotelu Větrov panu Danielovi. Hospoda byla v podzimním období zcela zrestaurována, lokál i kuchyň moderně a účelně vybaveny a konkurenci ve městě asi nemá zcela nové sociální zařízení. Kéž by si toho hosté vážili a udržovali WC v takovém pořádku, v jakém se jim dostalo. Stravování je vhodné pro nízké ceny i pro obyvatele města. V prosinci minulého roku bylo zase otevřeno řeznictví, které k tomuto areálu patří. Spolu s prodavačkou má podnik šest zaměstnanců. Všechny opravy a změny mohly být provedeny jen díky pochopení majitele objektu.

Bowling Bar

V těsném sousedství byl před dvěma roky otevřen další soukromý podnik Bowling Bar. Patří panu Váňovi z Benecka, ale správcem a vedoucím střediska je pan Robert Kodejška. Je to zábavní podnik pro mladé všech věkových kategorií. Dnes už má sto míst u stolů, bar, denně je v provozu od 14 do 02 hodin. O víkendech přijíždějí zájemci o dobrou zábavu i z celého dalekého okolí, i větších měst, vystřídá se většina hostů z Vysokého a

mnoho se jich rádo vrací. Pro zaměstnance není problém ani komunikace v běžných světových jazycích, i když základní orientace celého podniku je zaměřena především na hosty tuzemské. Podnik je přínosem slušné a kulturní zábavy a stal se i oblíbeným místem společenského života. Občerstvení bylo rozšířeno na podávání pizzy (36 druhů), je možné i "přes ulici" na objednávku. Cenově je veškerý sortiment dostupný.

Větrov

Perlou v koruně a chloubou města bývala Kramářova vila, dnes hotel Větrov. Zámeček, který dal koncem dvacátých let postavit vysoký rodák dr. Karel Kramář, jehož jméno nese i naše náměstí. Je to hotel pro náročné, kteří kromě veškerého komfortu moderního hotelu dostávají mimořádný bonus - pohled na celé panorama Krkonoš. Hotel je během celého roku obsazen především cizinci, hlavně Němci a Holanďany, českých hostů je menšina. Podnikatelem na Větrově je již zmíněný pan Jakub Daniel, který má hotel smluvně pronajatý od GEN, a.s.

Aktiv

Po Lyžařské cestě směrem k vleku přijdeme k dalšímu objektu, k penzionu Aktiv (bývalý Strojmetal). Jeho majitelem je od března 2000 pan Benedikt Lúdl. Penzion má 65 lůžek, denní penze je podle dohody. Je to podnik rodinný, má jen dva zaměstnance mimo rodinné příslušníky. Není vázán na žádný podnik, bydlení si může objednat kdokoli. Na objednávku lze pořídit i

večírky nebo jiné společenské akce.

U Ferryho

Další restaurační zařízení bylo v hospodě U Ferryho. Patří místní TJ a provozovatelem tohoto zařízení byla rodina Matoušková. Ti ale končí, poslední akcí bude "poslední mazání" 31. března. O dalším osudu této provozovny vás budeme informovat později.

Večerka

Od vleku se vrátíme zpět k vodárně a pěknou cestou po sídlišti přijdeme k poslednímu zastavení "za pivem". Říká se tam také Večerka, podle obchodů ve velkých městech, kam se může jít nakupovat i večer. Je to objekt pana Luboše Králíka v jeho domě. Z původních prostor garáží vybudoval zprvu obchůdek s nápoji, přibývaly základní potraviny, dnes je tam k dostání téměř všechno, nač si jen vzpomenete, v kteroukoliv denní i noční hodinu. A to je právě to zajímavé. Od půl osmé do dvaadvaceti hodin denně stačí zazvonit a budete obslouženi nejrůznějšími nápoji, ne-i alkoholickými, potravinami všeho druhu, zbožím drogistickým i kuřáckým, konzervami masovými i rybími i mraženou drůbeží. Zásobování funguje, dealeri jsou velice ochotní. Není to hospoda ani restaurace, ale pivo dostanete v každém množství.

A jsme u konce procházky. Ještě ale něco navíc. Nezáleží jen na interiérech a obsahu, ale také na prostředí a jeho okolí, jinými slovy na čistotě a pořádku kolem jednotlivých objektů. Tento závěr neplatí pro

podnikatele, kteří mají vřady, to jest denně uklizeno a zameteno kolem svých provozoven. Kdo pořádek nemá, ten to dobře ví. Zatím nemenuji, až příště.

Ludmila Hnyková

Z HISTORIE dávne i nedávne

Hostinec U Landverů (U Jelena) IV. část

V dnešním dílu vás seznámím s tím, jak se v hotelu Mařatka společensky žilo a koho hostil.

Rodiče se museli starat o prosperitu hotelu, aby zabezpečili chod. Na konec masopustu se pořádaly vepřové hody ve slavnostně vyzdobeném lokále. Šenkýř nosil dlouhou bílou zástěru a na hlavě měl cechovní čepičku. Jidelníček měl tvar čuníka, byl psán ve staročestině a na stole postaven jako kalendář. Obdobně se na podzim pořádaly posvícenské husí hody. Na pozvánce, kterou tatínek posílal, obvykle stálo: "Josef Mařatka, jsoucí šenkýř u Landverů ve Vysokém nad Jizerou, posílá ponížené pozvání sousedům i konšelům na Vepřové hody" nebo "na Staročestý posvícenský hodokvas", pak datum a jidelní lístek. Atmosféra bývala veselá a příjemná, "krmě" výborná. Ve třicátých letech měli mladí místní hudebníci v masopustě svou kapelu nazvanou "Melody Boys". Hrávali v hotelu o sobotách, později někdy i o

prázdninách k poslechu i tanci. Vzpomínám, že v té době byla populární "Cikánka" a rády jsme jako děti poslouchaly píseň "V té naší aleji švestky se válejí".

Mnoho vzpomínek máme se sestrou na osobnosti tehdejšího veřejného života, které "Landverovo" hostilo.

Ještě než rodiče hostinec najali, jezdil sem spisovatel Antal Stašek, jeho syn Ivan Olbracht a obě dívky Noskovy. Jejich otec Josef Nosek pocházel z Vysokého. Byly to herečka Národního divadla Růžena Nasková a spisovatelka Helena Malířová.

Karel Václav Rais, když psal Zapadlé vlastence podle zápisků Venceslava Metelky, přivedl do Vysokého svého ilustrátora, akademického malíře Adolfa Kašpara. Od té doby se Kašparova rodina s rodiči přátelila a vzájemně se navštěvovali.

Mnoho vzpomínek máme na básníka a politika Viktora Dyka. Na jeho zaoblenou postavu a bílou hřívu na hlavě. Dyk byl velkým houbařem a vděčným jedlíkem. Zpravidla při veselých situacích s přáteli hovořil v řeči vázané. Mnoho příležitostných veršů máme doma zapsaných.

Dlouho by se dalo psát o zázitcích se všemi osobnostmi, které pochodují ve vzpomínkách na časy dávno minulé. Namátkou jmenuji generála Rudolfa Medka, který si s otcem jako sokol dobře rozuměl. Máme fotografii, kde synové Ivan a Mikuláš jsou ještě jako malí chlapci s rodiči a jejich přáteli. Dále to byl sochař Josef Mařatka a jeho syn profesor MUDr. Zdeněk Mařatka, vzdálené to příbuzenstvo. Profesor Bohumil Kafka, sochař,

autor největší sochy Jana Žižky v Praze na Vítkově, na Vysocku hledal typ selského koně v době, kdy dostal zadání tuto sochu vytvořit. Koně našel v Roprachticích. Sochaři a medailérovi Otakaru Španielovi, autorovi první československé koruny, tatínek říkal "nejvyšší mincmistr království českého". Těmi slovy ho vítal, když přijel. Dále to byla malířská rodina italského původu Stretti-Zamponi, herec a písničkář Karel Hašler, politik a rodák dr. Karel Kramář, dirigent Václav Talich, profesor Univerzity Karlovy dr. František Jílek-Oberpfalcer, češtinář. Také u nás pobyl vítěz z olympiády v Berlíně v roce 1936 Alois Hudec. Když hráli naši hymnu na jeho počest, Hitler zuřil, že musel vstát. Vzpomínám si i na dr. Miroslava Rašína, syna zákeřně zastřeleného prvního ministra financí ČSR dr. Aloise Rašína, herce ND Eduarda Kohouta, spisovatele Jana Weisse a vítězného sokolského olympijského družstvo žen v Londýně v roce 1948, jehož členkou byla vysocká rodačka Olenka Šilhánová. Předlouhá je řada českých malířů a sochařů, které tatínek obdivoval a znal mnohé jejich práce. O každém by se mohlo dlouho psát, ale jak pravil velký politik dvacátého století Winston Churchill: "Pisatel nebo řečník má vyčerpat téma, nikoliv čtenáře nebo posluchače."

Jiřina Doubalíková

ŘEMESLA

Sedlář a čalouník

Když v činžáku projdeme dvorem, je na jeho dolním konci suterénní byt. Se samostatným vchodem, nad nímž kdysi světle modrý krásně vymalovaný firemní štít oznamoval: "Luděk Petruška - sedlář a čalouník". Po třech schodech se sešlo do předsíně a odtud do dvou místností. V té zadní rodina žila a přední, rozdělená na dvě části, sloužila jako dílna a sklad. Vonělo to tu kůží, však se tenkrát pracovalo jen s přírodním materiálem. Výčet výrobků pana Petrušky byl široký. Od malých portmonek až po bytelná kanape, nákupní tašky, třeba z malých kousků kůže, ozdobně sešité, nic nesmělo přijít nazmar. A jeho školní brašny a aktovky se v rodině dědily. Když šití přece jen někde prasklo, pak nám je pan Petruška zase pěkně sešil a sloužily dál.

V den jarmarku vynosili s manželkou všechny své výrobky k silnici před vrata do dvora. Taková pestrá nabídka zboží lákala kolemjdoucí. Zastavovali se tam jak místní, tak přespolní. Hospodáři zkoušeli biče, že bylo praskání slyšet daleko, i takový pěkný řemen by se hodil, hospodynky zase pokukovaly po těch pěkných mošnickách a kanape by se bylo doma taky upotřebilo. Porovnávali ceny zboží s obsahem svých peněženek, a tak byly tržby podle toho, jak se ten rok dařilo. Ze všeho nejkrásnější byly

ale koňské postroje. To byla opravdu mistrovská, ne-li umělecká díla. Sešívána z kůží různých barev, bohatě krumplovaná kovem, barevné štrápece po stranách a nesměl chybět ani pás rolníček, které v zimě koňům tak pěkně zvonily na krku. Pan Petruška byl opravdový mistr svého řemesla.

Klempíř a pokrývač

V činžáku bydlel ještě jeden řemeslník, pan Langr, klempíř a pokrývač. Klempířskou dílnu měl naproti kostelu v průjezdu do školního dvora a pokrývačskou na střeších domů. Byli ve městě pokrývači dva. Druhý, pan Karel Šalda, bydlel v takové pěkné chaloupce, říkalo se tam Na Výstrkově. A tak o střechy na Vysocku bylo dobře postaráno.

Anna Čeřovská

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Všechny cesty vedou do Říma ... a Vatikánu
1. Část

Jedno místo v autobuse plně obsazeném věřícími z celé naší republiky mříčícími v první polovině listopadu loňského roku do Říma a Vatikánu patřilo paní Janě Bláhové z Vysokého nad Jizerou. Zúčastnila se pouti do města papežských bazilik,

kteou pořádala salesiánská společnost z Prahy. Poprosila jsem paní Bláhovou o rozhovor.

Paní Bláhová, souvisela vaše cesta s koncem milénia?

Itálii jsme navštívili téměř na konci tzv. milostiplného roku, který v souvislosti s uzavřením tisíciletí mimořádně vyhlásil papež. Lidé by si měli odpouštět, více než jindy, tak jak se o tom mluví už ve Starém zákoně. Jan Pavel II. například apeloval na některé národy, aby odpustily dluhy těm chudým. V takovémto roce se otevírají "brány milosti" v bazilikách. Normálně jsou uzavřené a lidé jimi mohou vstoupit do chrámů pouze jednou za 25 let. V Itálii se to týká baziliky svatého Petra ve Vatikánu a římských papežských bazilik Panny Marie Sněžné, sv. Pavla za hradbami a sv. Jana v Lateránu.

Čím je vstup do chrámu takovouto bránou vyjimečný?

Nevím, zda jsem schopna popsat hloubku tohoto úkonu. Projít bránou, aby to mělo vůbec nějaký smysl, není jednoduché. Především je třeba smířit se s Bohem, odpustit všem, jež mi jakkoliv ublížili, a nejen to. Je důležité odpustit sobě, snažit se podívat na sebe očima Ježíše, všechny včetně sebe odevzdat jeho milosrdenství. Teprve pak se mohou modlit za své přátele, rodinu, i nepřátele a vůbec všechny lidi, prostě v duchu je brát s sebou Svatou bránou. Tak se člověk může nejenom sám očistit, ale může

přimlouvou získat odpuštění i pro druhé.

Předpokládám, že alespoň jednu z bazilik jste navštívila.

Navštívila jsem všechny uvedené papežské baziliky, jako první baziliku sv. Petra. Je součástí stejnojmenného náměstí lemovaného kolonádami, na nichž se tyčí 140 téměř čtyřmetrových soch, a stojí nad hrobem sv. Petra. Původně tam byla malá kaple, pak císař Konstantin, za jehož vlády skončilo pronásledování křesťanů, nechal na onom místě v roce 324 vystavět nádhernou baziliku. Po více než tisíci letech byla z důvodu hroziícího zřícení stržena a dalších 120 (!) let se tam stavěl "dnešní" chrám, přičemž některé stavební prvky z původní baziliky se zachovaly. Z jeho hlavní kopule je vidět celý Řím a Vatikán. Bazilika je velmi rozlehlá a členitá. Z balkonu uprostřed fasády se po volbě nového papeže ohlašuje HABEMUS PAPAM! (Máme papeže!) a odtud také papež uděluje po svém zvolení a každoročně na Boží hod velikonoční požehnání URBI ET ORBI (městu a světu). Do samotného chrámu vede pět bronzových bran, na Svaté bráně je vyryto 16 bronzových reliéfů zobrazujících některé události z bible od stvoření až po poslední soud. V celém chrámu je 44 oltářů, 395 soch a 135 mozaikových obrazů, na 15 000 m² se vejde 60 000 lidí. Na podlaze je znázorněná velikost všech katedrál světa včetně pražské svatovítské v poměru ke svatopetrské. Naše tvoří asi její dvě třetiny. Na 24

oltářích jsou samí italscí světci, jediný střeoevropský je sv. Václav ve světcově kapli, malovaný na plátně.

*Pokračování příště
Naslouchala Alice Sládková*

Co řekli o Vysokém...

...chápu sílu, která vězí v tom; zroditi se někde na pomezí daleko centra, pro které jsi ztracen, vyvracen stále, ale nevyvracen...
Viktor Dyk, Cestou k Vysokému, 1927

Vidím cestu každodenní pouti v modrosti hor, nebe rozžaté zlatým ohněm, vidím slunce plouti za břeh země, dálkou objaté!
Růžena Jesenská, "Na Vysokém nad Jizerou roku 1921"

Z dopisů našich čtenářů

Řidičské trable

S manželem jsme si zažádali o trabanta. Po dvouletém čekání přišla konečně zpráva z Hradce, že si pro něj máme přijet. Manžel poprosil kamaráda, aby jel s námi, protože on dělal autoškolu v roce 1954, a to ještě v tudoru. Když jsme vyjeli z Hradce, kamarád předal manželovi řízení. Ten to zvládl docela dobře, jen v jedné zatáčce trochu rychleji přibrzdl a kamarád to

komentoval slovy: "Málem bych vystoupil předním oknem."

Jásala jsem, že máme auto, vždyť v mém mládí ve Vysokém měli auto jen autodopravci pánové Čivrný a Holata a pan Seidl, bačkorář. V březnu příštího roku jsem najednou dostala pozvánku do jilemnické autoškoly. Říkala jsem, že to je nějaký omyl, když jsem se nikam nepřihlásila. Tu se manžel přiznal, že mě nechal zapsat bez mého vědomí, prý to bude praktické, když on by nemohl jet. Při zkouškách, které jsem skládala v Jilemnici v osmašedesátém roce doslova mezi tanky, jsem si vytáhla tak lehké testy, že z 35 žáků jsem je měla napsané už jako druhá. Zato při zkouškách z jízdy ve Zvědavé uličce jsem se nemohla rozjet do kopce. Zkoušející byli shovívaví, jeden z nich mně řekl: "No on bude jezdit manžel, vy sotva." Ještě že nezkoušeli ze znalosti techniky, to bych ten řidičský průkaz nedostala.

První můj výjezd do zahrádky odnesly jen tři tyčky, ale na trabantu zůstaly tři červené čáry. V domnění, že je to oděné, zavezli jsme ho k opraváři panu Bucharovi do Martinic. Podíval se na trabanta a začal se smát, pak namočil v něčem hadřík, přejel hadříkem "oděné" čáry, které hned zmizely, a řekl: "Vždyť to byla jen barva z latek." Šťastně jsme se vraceli opět domů.

Jenomže příští týden jsem při vyjíždění ze zahrádky asi trochu přišlápla plyn, přejela cestu a zastavila se o sousedův sloup. Tentokrát to odnesl na své krásě nárazník. Tak se jelo zase do Martinic,

ale museli jsme tam auto nechat. Domů jsme jeli autobusem. Když manžel konečně přivezl trabanta domů, hned jsem si řekla, že se podívám do Vysokého. Při vyjíždění jsem se chtěla vyhnout sousedově slepici a vrazila jsem do železa u sloupku plotu. Ve dveřích se objevila pěkná díra. Ještě že manžel nebyl doma. Vzala jsem mu ze školy čtvrtku, zalepila otvor, přestříkala barvou, která byla ve výbavě trabanta, a cestovala potřeť do Martinic. Pan Buchar se jen podívil, kdo nám do něj střílel, a poznamenal, jestli ho tam nechci pár měsíců nechat, abychom tam nemuseli jezdit tak často. Díky Bohu tímto trojlístkem nehod skončilo utrpení trabanta i moje a já pak jezdila denně plných sedmadvacet let bez nehody.

Hana Pochopová

SPORT

Ski klub

Ski klub v letošním roce plánoval, ale pro nedostatek sněhu nemohl uspořádat Vysocké kritérium a dvoudenní závody v obřím slalomu žactva. Na náhradních tratích v Rejdicích se nám podařilo uskutečnit Mistrovství Krkonošského svazu lyžařů (KSL). Na fotbalovém hřišti náhradou za náměstí pak Ski sprint. Za velmi dobrých sněhových podmínek a krásného počasí závody v běhu a slalomu pro základní školu.

Naši Svazem lyžařů ČR delegovaní rozhodčí se podíleli na mistrovství republiky (MČR) v Železně Rudé a ve Vrchlabí, na Junior Cupu v Jablonci nad Nisou, na Jizerské padesátce a I. RKZ dospělých na Horních Mísečkách. Organizačně jsme pomáhali při Mistrovství světa v letech na lyžích v Harrachově.

Vysoký Ski klub bude oficiálně informovat o své činnosti po "posledním mazání", které se bude konat U Ferryho 31. března. Již dnes ovšem můžeme předběžně hodnotit výsledky našich závodníků od počátku roku. A jsou to výsledky radostné.

Běžecský úsek vstoupil po náročném podzimní přípravě do závodních stop letos poprvé na Horních Mísečkách. Po pondělních a středečních pravidelných trénincích následovaly sobotní a nedělní závody. Do dnešního dne (11. 3. 2001) celkem dvacet. Výrazných úspěchů dosáhli především Petr Nesvadba a Lucka Šaldová. Petr si z Vrchlabí přivezl bronz z MČR dorostu. Lucka se stala mistryní KSL ve sprintu a klasický mistrovský titul KSL si přivezla z Lomnice nad Popelkou. Stala se zároveň přebornicí Jizerské župy. Mezižupní pohár jí unikl pouze pro neúčast na posledním závodě vinou onemocnění.

Místo mezi nejlepšími z republiky, účast na MČR, si pro příští rok kromě Petra Nesvadby vybojoval i Ondra Saska a opět také Katka Dóubalíková (letos solidní 21. místo).

Ze zprávy úseku alpských disciplín Petry Pohankové

Do zimní závodní sezony vstupovali sjezdáři s nadějí na lepší výsledky než v minulých letech. Letní příprava totiž letos obsahovala nejen náročné tréninky, ale i pravidelné měření sil našich závodníků s dětmi ostatních sjezdových oddílů z celé republiky v sérii závodů Ski Team Trophy. Výborné výsledky především Pavla Zelinky, ale i Jakuba Vondry a Járy Hylmara nás příjemně naladily na první závod na sněhu, který se měl do celého seriálu počítat.

Sněhové podmínky však lyžařům letos vůbec neprály. Trénovali jsme na sněhu (často spíš na trávě a blátě) kde se po okolí dalo, ale první slalomové tyče se na vysoké sjezdovce daly postavit až v únoru. Všechny závody od prosince do konce ledna byly zrušeny. Když konečně napadl sníh, napadla nás také chřipka a na první závody jsme vyrazili až 25. února. Za krásného počasí jeli naši nejmladší závodníci letošní první závod na Horních Mísečkách - Medvědině. V obrovské konkurenci (kolem sta startujících v každé kategorii) si vedli hlavně chlapi velmi dobře. Pavel Zelinka měl sice na víc, ale 21. místo v prvním závodě sezony nebylo špatné. Honza Fedorko dojel celkově (s dětmi o tři roky staršími) sedmapadesátý, ale ve své kategorii a jako jeden z nejmladších závodníků byl jedenáctý. Pochvalu za výkon si zaslouží všichni, vždyť většina reprezentovala náš Ski klub v zimním období úplně poprvé. Celkem byli zatím sjezdáři na šesti

závodech a pokud sníh a počasí dovolí, měli by odjet do konce března ještě nejméně čtyři. Výborný výkon předvedli Pavel Zelinka - 13. a 7. místo - a Jára Hylmar - 18. a 17. místo na závodech KSL v Jablonci nad Jizerou, kde se jel obří slalom a super G, v obou závodech startovalo kolem sedmdesáti závodníků. Sedmé místo Pavla Zelinky je vzhledem k účasti závodníků z celé republiky a několika Poláků velkým úspěchem, v rámci Krkonošského svazu lyžařů Pavel obsadil 4. místo a Jára Hylmar 8. místo. Junioři jeli letos zatím pouze jeden závod v Peci pod Sněžkou, a to za takřka iregulérních podmínek. Stav sněhové pokrývky byl mizivý, mlha velmi snižovala viditelnost a tomu odpovídaly i nevalné výsledky. Žáci a předžáci byli v tom samém termínu na závodech ve Špindlerově Mlýně. Špatné podmínky opět zavinily výpadek většiny startovního pole, ze sedmi našich závodníků cílem projeli jen tři. Přesto Pavel Zelinka obsadil kvalitní 14. místo.

Těžko se dá hodnotit závodní sezona, která ještě pomalu nezačala a už je vlastně u konce. Byli jsme na zimu opravdu dobře připraveni, a to nejen po fyzické stránce, ale i co se týká vybavení. Díky výborné spolupráci s rodiči se podařilo všem závodníkům zajistit kvalitní závodní lyže a s přispěním Ski klubu mají sjezdáři i běžci oddílové oblečení. Bohužel na to, aby lyžaři zúročili tréninkovou dřinu, mají vždycky jen krátkou dobu a velké plány a naděje se pak musí přesunout do další zimy - snad nám bude Krakonoš přát více sněhu a my

ukážeme, co umíme!

Případní zájemci o výsledky a o umístění všech našich svěřenců mohou najít potřebné informace na internetových stránkách našeho klubu.

Jiří Dóubalík, předseda Ski klubu

"Světový pohár v alpském lyžování"

Malá reportáž s nejmenšími sjezdáři

Chcete-li vidět na vlastní oči, jak vypadá bílý cirkus, stačí se jet podívat na závody předžáků do Špindlerova Mlýna nebo jen přes kopec do Jablonce nad Jizerou.

7. 00 - trať závodu je vytyčená, organizátoři upevňují poslední praporky na branky obřího slalomu; v prostoru cíle kdosi zápolí s bílo-fialovým balíkem

8. 00 - na parkovišti vystupují z aut postavičky v bundách s nápisy sponzorů, v jedné ruce helmu, v druhé lyže a dupou v přezkácích směrem k vleku

8. 30 - dlouhá fronta trenérů u prezentace; stejná fronta u pokladny permanentek na vleky; z parkoviště stále klopýtají malí závodníci, na ramenou dvoje, někdy i troje lyže, hůlky padají z rukou v rukavicích; fialový balík v cíli se nafukuje do neidentifikovatelného tvaru

9. 00 - u startovní budky s nápisy sportovních firem se postupně tvoří skupinky stejně oblečených lidíček, pomalu se spouštějí trať a snaží se zaslechnout něco z trenérova výkladu a zapamatovat si, že ta červená brána se musí hodně nadjet

9. 30 - trenéři stahují vosk, kartáčují a leští lyže světových značek, někteří závodníci svlékli část oblečení a z oteplovacích kratášů koukají nožičky v závodních kombinézách; testy lyží - který z několika párů nejlépe jede?; chce to ještě urychlovat

10. 00 - poslední rozsvícení před startem, poslední rady, nezbytná masáž; START!; první závodník se řítí k cíli, kde na něj čeká právě nafouknutá kráva Milka

10. 01 - 11. 30 - tatínkové s fotoaparáty či kamerou pádí svahem povzbuzující své ratolesti; občasné zaklení vypadnuvšího závodníka doprovázené typickým švihnutím hlavy o sněh

11. 30 - cílem projíždí poslední závodník

12. 00 - malé kopie Herrmanů Maierů či Janic Kostelíkových se hemží kolem fialové krávy a stupňů vítězů; netrpělivé čekání na výsledky

12. 30 - vítězové stojí na stupních, lyže v rukou, potlesk, pózy pro fotografie, gratulace

13. 00 - fialová kráva se hroutí do
28

beztvarého balíku, jede se domů; příští týden se ke krávě přidá ještě nafukovací hmeč čaje Lipton.

Petra Pohanková

KČT

Ve stopě první střeoevropské padesátky

Lyžařsko - turistická akce
10. 2. 2001

Počasí nám neprálo, sněh začal pozvolna mizet. V pátek 9. února jsme měnili trasy do míst, kde se sněh ještě držel. V sobotu jsme byli překvapeni, i přes nepřízeň počasí vyrazilo na trasu 203 účastníků. S uspořádáním akce a s volbou nových tras byli spokojeni.

Na běžkách po Šumavě

22. 2. - 24. 2. 2001

Autobus byl zaplněn do posledního místa a díky čerstvě napadanému sněhu nálada byla výborná.

1. den: Kvilda - pramen Vltavy - Bučina - Knížecí Pláně - Stodůlky - Světlé Hory - Strážný; trasa 32 km

2. den: České Žleby - Mlaka - Bischofsrent - Haidmühle - Nové Údolí - Srnčí vrch - podél Schwarzenberského kanálu - Jelení - Nová Pec; trasa 36 km

3. den: dopoledne prohlídka vodní elektrárny na přehradě Lipno - stála za to -, odpoledne procházka údolím Vltavy od hráze Lipna přes Čertovu stěnu do Vyššího Brodu; trasa 14 km

Subytováním v Horní Plané na břehu Lipenského jezera byli všichni spokojeni. Akci lze zařadit opět mezi zdařilé, a tak zase za rok na shledanou.

Jiří Libal

Společenská kronika

Zlatá svatba

Dne 7. dubna 2001 oslaví 50 let společného života **Dagmar a Bohuslav Kvardovi** z Vysokého nad Jizerou.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí!

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

Zdeňka Skrbková 79 let

Josef Vrána 79 let

Marie Hejralová 74 let

Rudolf Knop 71 let

Josef Beran 70 let

Vladimír Nečásek 70 let

Marie Volprechtová 70 let

Jarmila Fišerová 86 let

Libuše Brumlichová 79 let

Jarmila Večerníková 78 let

Stanislav Kvarda 77 let

Miluše Bachtíková 76 let

Anna Kuncová 75 let

Bohuslava Mandlová 74 let

Horní Tříč

František Patočka 78 let

Václav Vrána 78 let

Stanislav Hladík 74 let

Miluška Slavíková 71 let

Blažena Škrabálková 71 let

Sklenařice

Vlasta Vondráková 74 let

Jaroslava Kašáková 74 let

Stará Ves

Josef Janoušek 78 let

Všem jubilantům blahopřejeme!

Úmrtí

3. 1. 2001 zemřel ve věku nedožitých 80 let RNDr. Jiří Jílek, DrSc., syn známého autora knihy Jak žili naši otcové prof. Oberpfalcera-Jílka, jeden ze stálých odběratelů Větrníku.

2. 2. 2001 zemřela Alenka Bartoníčková z Vysokého nad Jizerou ve věku 71 let.

Všem pozostalým vyjadřujeme upřímnou soustrast

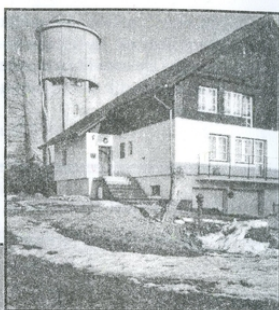
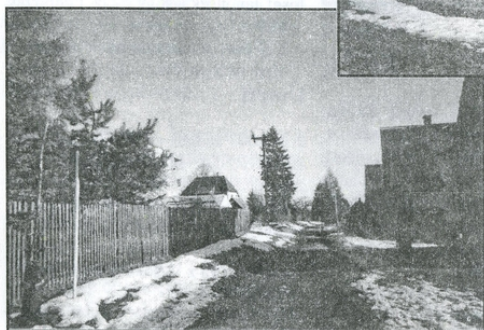
Dne 20. 2. 2001 zemřela ve věku 56 let, daleko od své rodné a milované vlasti, paní Jana Gustavsson rozená Bartoňová z Vysokého nad Jizerou. Odešla náhle, bez jediného slůvka rozloučení se všemi, kteří ji měli rádi. Měla prudkou a bouřlivou povahu, ale velmi dobré srdce. Bude nám všem chybět. Kdo jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku.

Je pochována ve Švédsku, ve městě Falköping.

*Čest její památce.
Milena Lešová, sestra*

Znáte své město?

obrázkový seriál k zamyšlení

Námět a foto Ludmila Hnyková

(Po uzávěrce)

Příspěvek inspirovaný počasím v první jarní den

Puberta paní přírody

Myslím, že kdokoliv se v první jarní den podíval ráno z okna, neubráníl se povzdechu, že si ta zima snad nedá pokoj, že se příroda prostě musela zbláznit. Jeden den svítí pohádkové jarní sluníčko, druhý den jsou první bledulky a sněženky přikryté sněhovou peřinou. Někdy se dokonce zdá, že se během týdne vystřídá všech čtvero ročních období. Ovšem na naší planetě jsou místa, kde se vystřídají nikoliv během týdne, ale stačí jim pár minut.

Loňský březen jsem trávila na ostrovech, jež se zovou Britské. Je to svět sám pro sebe, se svými vlastními zákony a řádů. A počasí? Toť kapitola sama pro sebe, jež nabízí základní a nevyčerpatelné konverzační téma. Mně chvíli trvalo, než jsem si zvykla na zimu bez sněhu a na fakt, že nejnutnějším doplňkem je deštník, který jsem pochopitelně zapomněla doma.

Jednoho dne, byla to určitě středa, však počasí předčilo veškerá má očekávání. Každou středu jsem totiž s batohem vyrazela na nákup pro rodinu. Půlhodinka svižné chůze do velkoobchodu a zpáteční cestu s přibližně dvaceti kilogramy na zádech mi během dvaceti minut usnadnil autobus. Zbývalo jen vyjít kopec od zastávky domů. Představte si vzdálenost a převýšení asi jako od

silnice do Staré Vsi kolem bytovek k vodárně.

Vystoupím z autobusu s nezbytnou modřinou na klíční kosti, neb řidiči londýnských "dabldků" mají osobitý styl jízdy a brzdění zvlášť, a protože sluníčko svítí a je horko, sundávám batoh i bundu, opět nakládám nákup a vzhůru k domovu. Po deseti krocích začíná poprchávat a během minuty je tu průtrž mračen. Batoh opět putuje na zem, honem vyndat stoprocentně nepromokavou bundu, naložit náklad a přidat do kroku. Než bych došla k "sebácké" bytovce, byla jsem, jak se hezky česky říká, durch. Po dalších deseti metrech se déšť změnil na krupobití, ba přímo sněžení, takže jsem během dvou minut byla sice v půli cesty, ale také obalená ledem a místo vlasů jsem měla jinovatku. Stejně na tom byl i můj náklad... Představte si, že mýjíte naši mateřskou školu už snad se třiceti kilogramy na zádech, vypadáte jako karikatura sněhuláka a v botách máte víc vody, než je v koupališti. Další pár metrů a další tropický liják. Jak již jistě tušíte, sotva jsem zahýbala do naší ulice, opět svítilo sluníčko, jako by se nechumelilo. Když jsem pak odemykala dveře, stoupala ze mě pára a moje lady měla v očích výraz, jaký musela mít Maruška nad jahodami od dvanácti měsíčků. Vskutku neodolatelný pohled. A to vše se událo během necelých deseti minut. Proto se dnes nad jarní pubertou paní přírody usmívám a těším se na další překvapení, jež chystá.

Těšte se taky!

Daniela Hejralová